

Arrest

nr. 75 394 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en van het doorlaatbewijs (bijlage 10bis), afgeleverd op 24 november 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verklaarde op 14 september 2011 het Rijk te zijn binnengekomen, tezamen met haar echtgenoot en diens moeder, en vroeg op 15 september 2011 de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling aan.

1.2. Aangezien werd vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot en diens moeder een Schengenvisum hadden aangevraagd voor Hongarije, werd, in toepassing van artikel 9, §2 van de Dublin-II-Verordening, een verzoek tot overname gericht aan de Hongaarse autoriteiten, dat aanvaard werd op 8 november 2011. Ook voor verzoekster werd op 13 oktober 2011 een verzoek tot overname gericht aan de

Hongaarse autoriteiten, in toepassing van artikel 14 van de Dublin-II-verordening. Dit verzoek werd ingewilligd op 8 november 2011.

1.3. Op 24 november 2011 nam de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoekster werd op 24 november 2011 van deze beslissing in kennis gesteld. Dit is de eerste betreden beslissing, die luidt als volgt:

"Betrokkene verklaarde dat zij op 14.09.2011 is toegekomen in België. Eén dag later, op 15.09.2011 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde geboren te zijn in "Jerevan" op 07.10.1950 en over het Armeense staatsburgerschap te beschikken.

Een consultatie In de Europese Vision-databank toont aan dat aan betrokkene op 07.08.2011 een Hongaars Schengenvisum type C (H03174697) werd afgeleverd voor toeristische doeleinden. De Hongaarse autoriteiten stemden op 08.11.2011 in met het verzoek tot overname van betrokkene.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 30.09.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verklaarde verder dat zij nooit elders asiel heeft gevraagd. Betrokkene verklaarde dat ze op 10.09.2011 vanuit Los Angeles in Amerika per vliegtuig vertrok naar Moskou (Rusland). Daar zou ze op 11.09.2011 zijn aangekomen. Vervolgens zou ze zijn verder gereisd naar Kiev in de Oekraïne om vervolgens verder te reizen naar een onbekende plaats vanwaar ze verder reisde naar België en waar ze op 15.09.2011 zou zijn toegekomen en dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraagde bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met het positieve resultaat In de Europese Vision-databank werd op 13.10.2011 een overnameverzoek voor betrokkene overgemaakt aan de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) n° 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening). De Hongaarse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 08.11.2011 weten het verzoek tot overname in te willigen op basis van art 9.4 van de Dublin-II-Verordening en dat er effectief een visum werd uitgereikt aan betrokkene geldig van 05.09.2011 tot 14.09.2011 en dit voor toeristische doeleinden. De Hongaarse autoriteiten willigden dezelfde dag eveneens de overnameverzoeken in van betrokkenes schoonmoeder [S.R.] [...] op basis van art. 9,4 van de Dublin-II-Verordening en voor betrokkenes echtgenoot [A.V.] [...] op basis van art. 14 van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) - Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene maakt verder niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten haar zouden repatriëren naar Armenië of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft, vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat haar schoonmoeder [S.R.] [...] en echtgenoot [A.V.] [...] in België zijn. Familie elders in Europa verklaarde betrokkene niet te hebben. Met betrekking tot deze echtgenoot een schoonmoeder dient echter te worden opgemerkt dat

er voor beiden eveneens een overnameakkoord is met Hongarije dd. 08.11.2011. Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 dan ook niet aan de orde.

Tijdens haar verhoor op de DVZ van 30.09.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit de keuze van haar man was (DVZ, vraag 25).

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag bevoegde lidstaat, zou rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat zij daar niet op kan antwoorden. Betrokkene verklaarde verder dat ze hier is met haar man en dat ze persoonlijk geen problemen heeft in geen enkel land en dat ze haar man diende te volgen aangezien ze gehuwd en zwanger is (DVZ, vraag 27). Betrokkene haalt derhalve geen redenen aan met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag bevoegde lidstaat, zouden kunnen rechtvaardigen.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat ze geen problemen heeft (DVZ, vraag 26). Dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7, of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van vreemdelingen en van art. 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten op de Hongaarse luchthaven Liszt Ferenc International Airport in Hongarije. Een terugkeer naar Hongarije kan indien gewenst door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie kalenderdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene – indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken – zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Hongarije – indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties – in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”

1.4. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken leverde op 24 november 2011 een doorlaatbewijs af, voor de overdracht van België naar Hongarije (bijlage 10bis). Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.5. Omwille van de zwangerschap van verzoekster verleende de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 30 januari 2011.

1.6. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat zowel verzoeksters echtgenoot als diens moeder een beroep hebben ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, procedures met rolnummer 84.580 en 84.591.

2. Betreffende de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen het doorlaatbewijs (bijlage 10bis)

De Raad merkt op dat, om ontvankelijk te zijn, een beroep gericht moet zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet. De afgifte van een doorlaatbewijs is echter een loutere uitvoeringsmodaliteit van de beslissing van 24 november 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), teneinde de overdracht naar Hongarije te faciliteren, en kan niet beschouwd worden als een afzonderlijke beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de

rechtstoestand van de verzoekende partij wijzigt (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 605 en RvS 6 september 1995, nr. 55 041).

In de mate dat het de tweede bestreden beslissing betreft, is het ingestelde beroep dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Gezamenlijke schending van art. 2 en art. 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden (hierna EVRM).

1. Algemeen.

Art. 2.1 van het EVRM luidt als volgt: (...). Art. 3 van het EVRM luidt als volgt: (...).

2. Toepassing in casu.

Verzoekster wenst vooreerst op te merken dat zij in Hongarije nooit asiel heeft aangevraagd, maar dat hij enkel zijn vingerafdrukken heeft laten nemen door de autoriteiten ter plaatse. Het was altijd haar bedoeling om naar de West-Europese landen af te reizen om daar internationale bescherming aan te vragen. verzoekster is op datum van huidig verzoekschrift zwanger. Op het bevallingsattest afgeleverd door dokter P. BRAECKMANS staat 14 december 2011 vermeld als vermoedelijke datum van bevalling van de echtgenote van Verzoeker (zie Stuk 4). Verzoekster heeft op dit ogenblik ernstige psychologische problemen als gevolg van de ervaringen die zij heeft meegemaakt in haar land van oorsprong en de onzekere toekomst in haar statuut van asielzoekster. Het spreekt vanzelf dat een reis naar Hongarije, in de omstandigheden waarin Verzoekster zich momenteel bevindt, een ernstig risico oplevert tot verlies van de vrucht. Dit betekent dat als gevolg van het uitvoeren van de beslissing tot terugname van Verzoekster het ongeboren kind zal worden vermoord. Dit is ontoelaatbaar. Bovendien dienen de asielaanvragen van het gezin, op dit ogenblik bestaande uit Verzoekster, haar echtgenoot en zijn moeder samen te worden behandeld, in toepassing van de zesde overweging van de preambule van de Verordening luidende als volgt: “De eenheid van het gezin moet worden gehandhaafd, voorzover dat verenigbaar is met de overige doelstellingen die worden nagestreefd met de opstelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek”. Besluit: België is wel degelijk verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van Verzoekster.”

3.2. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeksters kritiek feitelijke grondslag mist, in zoverre zij in haar verzoekschrift aanvoert dat een reis naar Hongarije voor haar een ernstig risico oplevert tot een miskraam. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft wel rekening gehouden met de concrete omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt. Reeds op 30 november 2011 stond de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aan verzoekster en haar echtgenoot immers een nieuwe termijn toe, waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 30 januari 2012. Aangezien verzoekster zelf aanvoert dat de vermoedelijke datum van bevalling op 14 december 2011 staat, kan verzoekster niet redelijkerwijs voorhouden dat de bestreden beslissing een ernstig risico oplevert tot “verlies van de vrucht”, gelet op de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten. Bovendien doet het loutere feit van de zwangerschap van verzoekster, geen afbreuk aan de bevoegdheid van Hongarije in toepassing van de Dublin-II-Verordening.

Verzoekster betoogt dat zij nooit asiel heeft aangevraagd in Hongarije. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid motiveert de bestreden beslissing geenszins in die zin:

“Rekening houdende met het positieve resultaat in de Europese Visum-databank werd op 13.10.2011 een overnameverzoek voor betrokkene overgemaakt aan de Hongaarse autoriteiten op basis van artikel 9.2 van de Verordening van de Raad (EG,) n° 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening.). De Hongaarse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 08.11.2011 weten het verzoek tot overname in te willigen op basis van art. 9.4 van de Dublin-II-Verordening en dat er effectief een visum werd uitgereikt aan betrokkene geldig van 05.09.2011 tot 14.09.2011 en dit voor toeristische doeleinden. De Hongaarse autoriteiten willigden dezelfde dag eveneens de overname verzoeken in van betrokkenes schoonmoeder [S.R.] [...] op basis van art. 9.4 van de Dublin-II- Verordening en voor betrokkenes echtgenoot [A.V.] [...] op basis van art. 14 van de Dublin-II- Verordening.”

Artikel 14 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“Indien meerdere leden van een gezin in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een asielverzoek indienen dat de procedures om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld, en indien de toepassing van de criteria van deze verordening tot gevolg zou hebben dat de betrokkenen van elkaar worden gescheiden, wordt de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van de volgende bepalingen:

a) de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden, is verantwoordelijk voor de behandeling van de asielverzoeken van alle gezinsleden;

b) indien op grond van het voorgaande geen enkele lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van het oudste lid van de groep, verantwoordelijk voor de behandeling van alle asielverzoeken.”

Terwijl artikel 9, §2 van de Dublin-II-Verordening, in toepassing waarvan het overnameverzoek werd ingediend, als volgt luidt:

“2. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een lidstaat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere lidstaat raadpleegt, vormt het antwoord van deze laatste lidstaat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling.”

Aangezien werd vastgesteld dat zowel verzoeksters echtgenoot als diens moeder houder waren van een geldig visum voor Hongarije, werd terecht beslist dat beide dossiers dienden overgenomen te worden door Hongarije. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat er geen rekening zou zijn gehouden met de familiale toestand. Verzoeksters beschouwingen falen in feite en in rechte.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk, uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat de artikelen 2 of 3 EVRM kunnen worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002).

De gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid heeft niet op kennelijk onredelijke wijze beslist dat het verblijf aan verzoekster diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten, nu Hongarije verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC